

vil man nu udskrive paa det nærmeste 9 Mill. Kr., meget nær ved 9 Mill. Kr. Det har jo ikke været saa meget før, det har hidtil kun været 8,280,000 Kr., men man har fundet paa ved at rette et lille Tal, ved at forandre et 5-Tal til et 6-Tal — det er jo en meget nem Operation — at tilvejebringe $\frac{1}{2}$ Million til Staten ved at forhøje Skatten paa Formue. Det er altsaa det, man vil gøre, men det er slet ikke det, som er foreslaaet. Man maa holde fast paa dette, at uden en Ejendomsskyld, der i det mindste dækker eller omtrent dækker Halvdelen af de gamle Ejendoms-skatter, uden det har Landstingets tidligere Flertal aldrig givet sit Samtykke til denne Sag og aldrig villet arbejde paa at fremme den. Det, som det nuværende Flertal tilbyder og foreslaar, er langt under 5 Millioner paa faste Ejendomme som Ejendomsskyld, medens det omtrent er 80 pCt. mere paa Formue- og Indkomst, end der var foreslaaet fra Landstingets Flertals Side den Gang. Og jeg gør særlig opmærksom paa, at det naturligvis var en Sag af den største Betydning for os, at Formue- og Indkomstkatten ikke blev saa byrdefuld, som den vil blive, naar man skal betale saa store Beløb som 8—9 Mill. Kr. Man vil ikke let kunne finde paa en mere pinagtig og byrdefuld Skat end Skatten paa Formue og Indkomst, der skal ikke let kunne tænkes noget, der i den Grad vilde genere Befolkningen, som vil blive i den Grad ubehagelig for alle Mennesker — undtagen for dem, der ingenting skulle udrede — som denne Skat. Enhver, der skal udrede den, vil føle den som den største Ubehagelighed, der er ingen Vej uden om den, der er ingen Maade, hvorpaa man kan blive fri for den; for mangfoldige Mennesker, for de allerfleste Mennesker, som desværre ikke have overmaade meget tilovers, vil det blive en stor Byrde og Ubehagelighed at skulle Uge efter Uge, Maaned efter Maaned lægge Pengene hen til den Dag, da Rodemesteren kommer og kræver dem. Derfor bør en Indkomstskat være meget moderat, men den Indkomstskat, man nu agter at paa-lægge, vil blive modtagen med den største Uvillie i hele Landet, det kan jeg forsikre for.

I Forbindelse med denne Forskel, altsaa den store Forandring i Forholdet mellem den af Landbrugets daværende Flertal paatænkte Ejendomsskyld og Formue- og Indkomstkatten, skal jeg nævne, hvad den ærede Ordfører ogsaa var inde paa, at Flertallet nu kun foreslaar at give

$1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Kommunerne, medens Regeringens Forslag gaar ud paa at give $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Den ærede Ordfører ved meget vel, at den oprindelige Tanke med de Forslag, som nu synes at skulle ende i, hvad de Herrer foreslaa at vedtage, var, at man skulde komme Kommunerne til Hjælp. Det var ikke i og for sig Meningen at komme den enkelte Skatteyder til Hjælp, men Kommunerne som saadanne. Man brugte et højst uheldigt Princip, man kom med højst uheldige Love, og hvor uheldige de vare, har vist sig allerbedst derved, at ikke et Menneske for Øjeblikket vil vide af dem, og ingen Mennesker ville have det mindste mere med dem at gøre, men man havde den Gang to saadanne Love, som tilsigtede at komme Kommunerne til Hjælp. Og hvad nu? Nu vil man altsaa i Virkeligheden vende Forholdet om og give til de enkelte Skatteydere, til Hartkornsbesidderne; de faa Fordelen, de skulle have Glæden og Nyten af det, medens derimod Kommunerne i Stedet for de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Regeringen havde foreslaaet, og som havde været under Forhandling i de tidligere Aar, skulle nøjes med $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Altsaa de store brede Lag af Skatteydere, som ikke eje fast Ejendom, vilde selvfølgelig have faaet deres Fordel af, at der blev udredet fra Statskassen 1 Mill. Kr. mere, end det ærede Flertal nu foreslaar, idet Kommunerne vilde have faaet $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Stedet for $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men ogsaa det tager man fra dem.

Endelig bemærker jeg, at det var en meget væsentlig Betingelse fra Landstingets Side for to Aar siden, at man paa-lignede Indkomstkatten efter Indkomstkildeprincippet, som er det, der rammer Indtægten bedst og med mindst Byrde for alle vedkommende, som er mindst pinagtig. Det var ogsaa en Grundsætning, som vi den Gang opstillede. Hvorfor bliver den nu ikke fulgt her? Hvorfor bliver denne Grundsætning ikke fulgt, som i England er den, der stadig følges, og som man der er meget vel tilfreds med, for saa vidt naturligvis som man overhovedet skal have Indkomstskat? Atter af Hensyn til Landejendomsbesidderne! Det var Hensynet til dem, det var Frygten for, at Kreditforeningsobligationerne maaske skulde tabe i Kurs, det var den Slags Betænkkeligheder, som maaske slet ikke have noget paa sig, som gjorde det, saaledes at her atter var noget, som Hensynet til Landejendomsbesidderne foranledigede Afgørelsen af. — Paa alle disse Punkter er det